„ვი ღუმაეტე, ვი გდე?“

რამდენიმე დღის წინ მე-9 არხის ერთ-ერთ პოპულარულ ჟურნალისტს საკუთარი სახლის სადარბაზოში წაართვეს ჩანთა, რომელშიც ვიდეოკასეტაზე ჩაწერილი მზა გადაცემა, პირადი საბუთები და ნივთები ჰქონდა. შესაძლოა, ეს შემთხვევა ვინმეს პოპულარობისთვის გამოეყენებინა. დაზარალებული, გადაცემა „მთავარი თემის“ ავტორი და წამყვანი ***თამუნა გოცირიძე*** *კი ამას ჩვეულებრივ ძარცვად მიიჩნევს. ჩემთან საუბარშიც თამუნამ თქვა:*

— უბრალოდ, კურიოზია, რომ 5 წუთის განმავლობაში სადარბაზოში, ჩემი ბინის კართან (როგორც ჩანს, მელოდებოდა) დამეძგერა მძარცველი და ხმა ვერ ამოვიღე მშველელის მოსახმობად. სამწუხაროდ, ჩანთას სახელური გაუწყდა და წართმევაც ამიტომ მოახერხა. ვემუდარებოდი, შენთვის საინტერესო ჩანთაში არაფერი მაქვს-მეთქი, მაგრამ ყური არ დამიგდო. ამ ამბის მეორე დღეს პირდაპირ ეთერში გადაცემა მქონდა, მე კი გონს ძლივს მოვდიოდი, თანაც რესპონდენტებთან დაკავშირება გამიჭირდა, რადგან ჩანთაში მედო მობილური ტელეფონი და სატელეფონო წიგნაკიც, რომელშიც უმნიშვნელოვანესი ნომრები მეწერა. ის უბედური მძარცველი მას ვერ გამოიყენებს.

— გილოცავ გადარჩენას და შენს განცდებს ვიზიარებ, ორი თვის წინ მეც შენს დღეში ვიყავი. სამწუხაროა, რომ დღეს ასეთი „წვრილმანი“ ძარცვის მსხვერპლი სწორედ ქალები ხდებიან. ეს უსიამოვნო შემთხვევა დროებით დავივიწყოთ. ფიზიკოსი და სამართალმცოდნე ტელევიზიაში როგორ მოხვდი?

— არასდროს მიფიქრია ჟურნალისტობაზე, ტელევიზიაზე, მაგრამ ყველაფერი ბედისწერასავით მოხდა. უნივერსიტეტის ბიოფიზიკის ფაკულტეტს ვამთავრებდი. სადიპლომო თემაზე მუშაობისას ჩემი ხელმძღვანელი იყო აწ გარდაცვლილი თემურ ათანელიშვილი, რომელიც I არხზეც მუშაობდა. მან შემომთავაზა სამეცნიერო გადაცემისთვის მასალების მომზადება. ხათრით დავთანხმდი, მერე კი ტელევიზიის სენი შემეყარა და ჟურნალისტიკა ჩემი ცხოვრების მიზნად იქცა...

— ვიცი, რომ ერთი ხანობა ყველაფრისთვის თავის დანებებას აპირებდი.

— ზოგჯერ ალბათ ისე ხდება, რომ რალაცისგან იღლები და უჩვეულო გადაწყვეტილების მიღებასაც კი დააპირებ. ერთხანს მეც ასე დამემართა. ამჯერად ძალიან მომწონს მე-9 არხზე მუშაობა. როცა მომდევნო გადაცემის თემას ვასახელებ, უკვე კარგა ხნის დაწყებული მაქვს მუშაობა იმაზე, თუ რა გახდის გადაცემას უფრო საინტერესოს და ლოგიკურს. სხვებიც ჩემთან ერთად ფიქრობენ.

— შენი მოსკოვური „ოდისეიდან“ გაიხსენე რამე...

— I არხზე მუშაობის დროს გავთხოვდი. ჩემი მეუღლე იმხანად მოსკოვში მოღვაწეობდა. ერთხელ თვითმფრინავში მკითხა — მოსკოვში რომელი ოცნების ასრულება გინდაო. მეც, რატომღაც, ვუპასუხე, — მინდა, თუნდაც ერთხელ შევდგა ფეხი ORT-ში-მეთქი. მალე ეს ოცნებაც ამისრულდა. კვლავ თემურ ათანელიშვილმა დამირეკა, I არხის საინფორმაციო პროგრამის მოსკოვის ბიუროში ჟურნალისტი გვჭირდებაო. 5 წელი ვიმუშავე იქ. ORT-ში ვამზადებდით გადაცემებს. ეს იყო ჩემი ცხოვრების უმნიშვნელოვანესი 5 წელი... ძალიან ცნობილ და განათლებულ ადამიანებს ვხვდებოდი.

— რა განსხვავებაა რუს და ქართველ რესპონდენტებს შორის?

— რუსები ზუსტად გპასუხობენ შეკითხვებზე და მოუმზადებელიც რომ მიხვიდე, ისეთ რამეს გეტყვიან, უამრავი კითხვა მზამზარეულად ჩნდება.

— მოსკოვური პერიოდიდან ნაუცბადევად რა გაგახსენდა...

— მეძმარიაშვილის ანტენა რომ გაუშვეს კოსმოსში... მე ამ თემაზე პირდაპირ ეთერში გადმოვცემდი სიუჟეტს. უკუკავშირი არ მქონდა, ჩემგან მოშორებით იდგა ის, ვინც თბილისს მაკავშირებდა. დამიძახა, — თამუნა, დაიწყეო. დავიწყე. შეწყვიტეო — მანიშნა. შევწყვიტე. ასე განმეორდა სამჯერ და ჩემს გაუთავებელ მისალმებებს ისმენდა და უყურებდა 5 მილიონი მაყურებელი.

— გარეგნულად ნაზი და მშვიდი, თურმე ზოგჯერ ენაკვიმატი და ზობოქარიც ყოფილხარ.

— იმ პერიოდში დუმაში ყოველ სამ თვეში ცვლიდნენ პრემიერ-მინისტრს. ერთ-ერთი ასეთი მოვლენის დროს, ერთმა რუსმა კოლეგამ დამიწყო დავა, — ჩემს ადგილზე დგახარო. რას ამბობ-მეთქი. დიახ, მანდ იდო ჩემი ჩანთაო. ხუმრობის გუნებაზე დავდექი: „а там уеншчина курила“-მეთქი, კინოს მიხედვით ვუპასუხე. „ვი ღუმაეტე, ვი გდე?“ — მიყვირა. გამახსენდა ფილმი „გაამოთ“ და იმის მიხედვით ვუპასუხე „ვ მასკვე, დეტოჩკა, ვ მასკვე“. გაგიჟდა კაცი. მე კი გულიანად ვიცინოდი და მანაც ველარაფერი მითხრა.

ეკა ლომიძე

ქაღალდი პოლიგრაფიისთვის
საგაზეთო და ოფსეტური
ყველაზე იაფად
ადგილზე მიწოდებით
ტელ: 71-04-14; 877-43-28-62

ჟურნალ-გაზეთების გამოწერა
თბილისის მაცხოვრებელთათვის
სახლიდან გაუსვლელად
ტელ: 33-26-73

კურიერის პალიტრა

— ჩემი ცოლი სად არის-მეთქი, ვყვიროდი და აგერ არის, ვერ ცნობო? — *ხუმრობს მაინიშნიშნებინ...*

არცთუ დიდი ხანია, ტელეეკრანებზე გამოჩნდა ჩაის სარეკლამო კლიპი, რომელშიც თეატრის რეჟისორი ლევან წულაძე ოჯახთან ერთად მონაწილეობს. „ჩაიმ მაგიდის ქვეშ“ მაყურებელში დიდი მოწონება დაიმსახურა და ბევრმა გვთხოვა, ჩვენი გაზეთის მეშვეობით უფრო ახლოს გაგვეცნო მათთვის სარეკლამო კლიპის გმირები. მაშ ასე, სტუმრად ვართ ***ლევან წულაძესთან.***

— როგორ გაჩნდა კლიპის გადაღების იდეა?

— სარეკლამო კომპანია „ქედი TV“-იმ შემოგვთავაზა კლიპში მონაწილეობა, რაც სიხარულით აიტაცა ჩვენმა ქალიშვილმა თინათინმა. ამიტომაც, მიუხედავად ჩემი შიშისა, რომ მსახიობად არ გამოვდგებოდი, მოწვევას დავთანხმდი.

— მინდა გითხრათ, რომ შესანიშნავად ითამაშეთ...

— ალბათ იმიტომ, რომ თეატრალურ ინსტიტუტში თავიდან სამსახიობო ფაკულტეტზე ვსწავლობდი. მერე გადავედი სარეჟისოროზე. მაშინ მშვენიერი ბიჭი ვიყავი, ახლა გავსუქდი...

— ლევან, როგორც ვიცი, თქვენ ერთი ქალიშვილი გყავთ, კლიპში კი ბიჭუნაც ჩანს, რომელიც ძალიან გგავთ.

— ბიჭი ჩემი შვილი არ არის, არადა მართლა ისე მგავს, რომ ყველას ქალვაჟის მამა ვგონივარ. მე მხოლოდ თინათინი მყავს.

— როგორც ჩანს, დემოგრაფიული პრობლემა არ გაწუხებთ და ამიტომაც გყავთ მხოლოდ ერთი თინათინი.

— მართალია. ჩემს ცოლს, მანანა კაზაკოვას კიდევ უნდა ერთი შვილის გაჩენა, მე კი, იქნებ ვცოდავ, მაგრამ სულ ვამბობ, ერთი შვილიც მაკმაყოფილებს-მეთქი. აი, ცოტა ხანში ახალ თეატრს ავაშენებთ და ბავშვზეც ვიფიქრებ. სხვათა შორის, როცა დავქორწინდი, წარმოდგენა არ მქონდა ოჯახურ პრობლემებზე. მეგონა, რომ ბავშვები თავისით იბადებოდნენ და იზრდებოდნენ, რომ მათ ჩემი ცხოვრების სტილის შეცვლა არ შეეძლოთ...

— როგორ ეგუებოდა ამას თქვენი მეუღლე?

— მანანა ექიმების ოჯახიდან არის. გაცნობის დღიდან სულ ოჯახზე მესაუბრებოდა. სიყვარულისთვის თითქოს არ გვეცალა, სამედიცინო ცოდნას ისე ვეუფლებოდი, რომ თავი ექიმი მეგონა. რომ დავქორწინდით, მანანა ერთი თვის განმავლობაში ცდილობდა ჩემი და ალკოჰოლის დაშორებას, მაგრამ ამაოდ. როცა ქორწილი სამი კვირა გრძელდება, ხომ სისულელეა ახალდაქორწინებულს სმა აუკრძალო?

— ოჯახში ვინ არის რეჟისორი?

— მე. ბევრ რამეში დღესაც ვერ ვერკვევი, მაგრამ ისეთი ავტორიტეტით ვსარგებლობ, რომ ყველაფერში მენდობიან. არადა, შეცდომებსაც ვუშვებ. ჩემი აზრით, როცა ადამიანი შეცდომას უშვებს, მაშინ წარმოიშობა ემოცია, რომელიც ხელოვანის აღფრთოვანებას იწვევს და ხელოვნებაც იბადება. სრულყოფილი, ოლიმპზე მდგომი ადამიანი ხელოვნების ნიმუშს ვერ შექმნის. საბედნიეროდ, ასეთი ადამიანები არ არსებობენ. რომ იყვნენ კიდევაც, ძალიან უინტერესონი იქნებოდნენ.

— სარეკლამო კლიპს დავუბრუნდეთ. კიდევ ხომ არ გაქვთ მიწვევა?

— არა. მეუხერხულება მსახიობის ამპლუაში ყოფნა. ჩემი თინათინი კი სიამოვნებით მიიღებს ამგვარ მიწვევებს. გიჟდება მსახიობობაზე. პრაქტიკულად თეატრში იზრდება და თუ ამ პროფესიას დაეუფლება, წარმატებებიც ექნება, თანაც რეჟისორი მამის „პროტექციაც“ დაეხმარება (იცინის). მანანა არ ფიქრობს ჩემსავით, არ მოსწონს თინათინის მსახიობობით გატაცება.

— თბილი და ლოიალური მამა ჩანხართ...

— სამაგიეროდ, მანანაა მკაცრი. ზოგჯერ მეც კი მეშინია მისი. შეთანხმებულები ვართ, როცა თინათინს უწყრება, მე ხმა არ უნდა ამოვილო, ამიტომ, მეც დატუქსულივით გავდივარ ხოლმე ოთახიდან.

— ჩაის რეკლამაში პირველი ეკრანული როლი განასახიერეთ?

— არა, სტუდენტობის დროს საშა რეხვიაშვილმა „საფეხურებში“ გადამიღო, საინტერესო როლი უნდა მეთამაშა, მაგრამ ეპიზოდში ვჩანვარ მხოლოდ. გადაღების პროცესში მეგონა, რაც უფრო მეტად თეატრალური ვიქნებოდი, მით უკეთეს ეკრანულ სახეს შევქმნიდი. ალბათ საშა ფიქრობდა — ეს ვილაც გიჟიაო. დამიძახა და მითხრა, — ასე ნუ იქცევით, თეატრში არა ხართო. შეურაცხყოფილად ვიგრძენი თავი და კიდევ უფრო დავიძაბე. ამიტომაც ერთ ეპიზოდში გადამიღეს და შემდეგ ჩემი პერსონაჟი შეცვალეს. ხელმოცარული კი აღმოვჩნდი, მაგრამ საშა რეხვიაშვილის გაცნობით ძალიან ბედნიერი ვარ.

— წელან ახალი თეატრი ახსენეთ. სად შენდება ის?

— ვაკეში, სულხან-საბას სახელობის უნივერსიტეტის ყოფილ სპორტდარბაზში. ძალიან მაღალი დარბაზია, თუმცა ნახევრად სარდაფია. ახალ თეატრს 180 ადგილი ექნება მაყურებლისთვის და, რაც მთავარია, გვექნება დიდი სცენა. დიდი სცენა და სივრცე სილაღის მომნიჭებელია და რეჟისორის და მხატვრის ფანტაზიაც არაფრით იზღუდება.

— უცხოეთში თუ გაქვთ მიწვევები?

— შარშან, ოქტომბერში, პოლონეთში საკმაოდ პრესტიჟულ ფესტივალზე ვიყავით, სადაც წარმოდგენილი იყო მსოფლიოში პირველი რეჟისორის, ამერიკელი რობ უილსონის სპექტაკლი. მისი სპექტაკლების დადგმა 50 მილიონი დოლარი ჯდება. იმ ფესტივალზე „ფაუსტი“ წარვადგინეთ და მოწონებაც დავიმსახურეთ. მალე ეგვიპტეში წავალთ ისევ „ფაუსტით“. ალბათ იმ მსახიობებს, რომლებიც ამ სპექტაკლში არ არიან დაკავებულნი, სამუდამოდ შესძულდებათ იგი.

— ძნელია მუშაობა, როცა მსახიობთა გუნდში მეუღლე გყავთ?

— როგორც შევამჩნიე, ეს მანანასთვის არის პრობლემა, თორემ მე მას თეატრში მეუღლედ არ აღვიქვამ. რაღაცები სწყინს ჩემგან, განიცდის, რაც ხელს მიშლის მუშაობაში. განსაკუთრებით საინტერესოა ჩემთვის, როცა მანანას სხვა რეჟისორების სპექტაკლებში ვუყურებ. ჩემს სპექტაკლებში მას ნაკლებ ყურადღებას ვაქცევ, როგორც მსახიობს და თუ შემახსენებს — ჩემთან სამუშაო გაქვსო, ნერვები მეშლება და ვჩხუბობ. ერთხელ სცენაზე, ჩემსავე სპექტაკლში ვერ ვიცანი მანანა. ისეთი საშინელი გრიმი გაეკეთებინა, ისე მახინჯი ჩანდა, რომ ვიფიქრე, სხვა მსახიობი თამაშობს-მეთქი და ჩხუბი დავიწყე, მანანა სად არის, რატომ არ ჩანს-მეთქი. ჩუმად მანიშნეს — აი, მანანაო. გავჩუმდი, ხმა აღარ ამომიღია.

— თეატრი ოჯახში თუ გრძელდება, ან თეატრში ოჯახურ ურთიერთობებს თუ ინარჩუნებთ?

— ყველაფერი თავის ადგილზე რჩება. ჩვენს ცხოვრებაში მაინც თეატრი უფრო დომინირებს, თუმცა როცა თეატრიდან გამოვდივართ, მაშინვე ვივიწყებთ მას. ძალიან მიყვარს ჩემი სამუშაო და ყველანაირად ვცდილობ, მსახიობები და რეჟისორი მართლა ერთი ოჯახივით ვცხოვრობდეთ.

ეკა ლომიძე